

місц, країну чекають нові криваві сутички між бойовиками

Рада...

(Закінчення зі стор. 2)

оліка держави, протидія вільному ринку. Держава намагається творити „дубаби“, щоб забезпечити на випадок втрати праці, а це теж — вельферизм. Прогресивні податки, кажуть багатим платити інші податки, щоб була змога зменшити тягар бідніших — вельферизм. Маю на старі літа чх „сошел сексиріті“ та „Мешкер“ — все це вельферизм; розбивана монополія великих підприємств — вельферизм, щоб нам, наприклад, дешевше на літак.

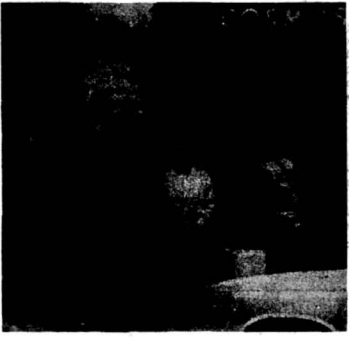
Дуже важливим сектором вельферизму є очевидно суспільна опіка, щоб люди не помирили під тиском і голоду й холоду. Але воно все було подумати так: допомогти тим, які, не з їх колу, попусти у матеріальній тиску. Не як — оцім дивачам-матерям, які свідомі, що сексуальний „фан“ приходить до серйозних наслідків, а все ж йдуть на те, рахуючи, що коли й прийде біда, то держава візьме тягар на себе і дасть на вирощування дітей. А ці дивачи-матери — це найбільша проблема для суспільства. Очевидно не менший тягар його наслідки накладають суспільству матері, які після першої дитини вважають, що не така то біда, бо коли прийде і друга, третя, і ще далі, держава дасть гроші.

Як зарадити? Клінтон пропонує два роки на вельфери, а відтак ти, мамо, на своєму... Легко сказати. На жаль, цей рік вельферизму втіся так глибоко у фібри деяких прощарків міського суспільства, що набрав цих „сентайменту“ нещобних матерів належить підмаго за законом. Літнє брати (чи не панаючи казав який захочеш у джунглях), з річ природна, а ти державо плати! Конституція наказує платити — кінець.

Вносяться різні думки як би припинити цей дуже

Американські добродійні організації допомагають Україні

До допомоги Україні останньо приділялися декілька американських добродійних організацій. 24-го березня до Риги, Латвія, відплило судно „Атлантик“ із вантажем призначеним для бідних і хворих дітей в Україні, потерпілих від катастрофи. Судно „Атлантик“ належало до Ротарі в Пенсильванії (Ганнінгтон Белл, Па.) і Америці в Обороці Людських Прав в Україні. Цю допомогу організувала приватна особа — Богуслава Гнатів, з минулою власницею „Базар різноцінностей“ у Ірвінґтоні, Н.Д.Ж.

Перед крамничою (зліва): Свєтлєна Перейма, власниця Богуслава Гнатів і Микола Громицький.

Св. п. Ярослава „Славця“ Мосора-Олесницька

„Свобода“ — третя сторінка. В чорному обриві, організації подіють суму виступу, що такого то дня відійшло (—) у вічність... Ті повідомлення приносять сум і біль найбільшій родині й сподати минулого для багатьох близьких товаришів (—) з юних літ, з зустрічей, спільної праці, сумних як веселих переживань, а їх було багато, про розмови, спільні плани на майбутнє. Пересуваються ті образи, як фільмова стрічка. Бачимо на ті стрічці не тільки покійного (—), але й багатьох друзів та знайомих, що вже або відійшли, або розбурдали світляки.

Така сума виступу появилась на 3-й сторінці „Свободи“ 1-го жовтня 1993 р. по відході у вічність Слави Мосора-Олесницької.

Станіславів, друга половина 30-х років. Молоді мусьти мати якусь організацію чи товариство, який турт, де може сходиться, погуторити, забавитися, познайомитися. Польська окупування вийшла спараласи обмежити можливість української молоді спільно сходиться. „Плат“ польська влада розв'язала. До позашкільних товариств чи організацій не можна було належати під загрозою виключення з гімназії. Вперше заборони, молоді знайомилися з товариством, що зустрічалося зустрічалося спочатку в Українському Спортовому Клубі, а після розв'язання польською владою, молоді перейшли до Т-ва „Сокол“.

В домі „Сокол“ і — зустріч, гра в стук-пук, а на площі „Чорногорія“ відбивали кошиками теніс, а на спортивній площі польської влади „Сокол“ — кошичний м'ч.

Сходилися спортивці, а це більше „болільників“ у їх родів спорту та символічній спортивці.

Одного разу прийшли до доми „Сокол“ в спортивному мундирі, без шпигу з часом школи, усміхнені, веселі, з жеттєвою вервою, з високою піднесеною головою усеїних лер жавної жіночої гімназії Слави Мосора-Олесницької. Привіт не чує серця нас, молодих, бо вже під старіш

погравши дитяче обрання вартість 34.000 дол. Це за основу (більшу частину) послили. До цього прилучилися різні організації і окремі особи з одягом для дорослих, харчами і іншими продуктами.

Християнська допомогативна служба, очолювана Юдіаном Крайцеком, заплатила за переїзд вантажу і від себе ще додала овочів, сири, мила і креми. Вартість цієї послуги є коло 75.000 дол. В плані з дальшій спільні послуги харчів і медикаментів, які можна би дістати від великих харчових і фармацевтичних фірм.

Тепершні послуги буде доручена Фондом Спасіння Дітей України від Чорнобильської Трагедії (Відділ Української Ради Миру — Київ), до Фонду Переселення (при Спільноті Жерельні — Житомир) і до Товариства „Просвіта“ (Корсунь — Шевченківський).

АТРУ закликана людей доброї волі включитися до спільного зусилля і жертвувати на допомогу дітям України. Податкове число 22-231-8966.

AHRU — Chornobyl 5, 43 Midland Pl., Newark, N.J. 07106, або Self-Reliance FCU, Newark, Account No. AHRU Chornobyl 5 6228-00, 734 Sandford Ave., Newark N.J. 07106.

Володимир Боднар

Карпатську Україну, деко-го заарештувала польська поліція. Не хотілося вірити, що це останні місяці спокою, останні місяці дружних зустрічей.

Вітня. Як хатка з сірників розпалася полхтя, а хуртовина вітня розвіяла всіх нас світами. Дехто віднайшов друзів у своїй життєвій надії, дехто загинув, не змігши навіть домоти, дехто ретувався переходом на німецьку сторону.

Батькам, Митронові — нотарієві в Богородчані — і Михайліди з дочками пошастало легально переїхати на німецьку сторону. Вітень. Нові обставини, нові спосіб життя. Слави залишилися ще тільки один рік до закінчення середньої школи. В Ярославі в українській гімназії. Славице переїжджало до Ярослава і в 1942 році складає там іспит зрілості. У Вітні згинуло багато багато академічної молоді. Славица поступила на філософський факультет. Т-ва „Січ“ заступила тепер в змінені обставини колишній станіславський „Сокол“. Зустрічаються там кол. члени „Сокола“. Розповідають і спогарди про Станіславів, товаришів (—), гуртків і зустрічі затишні з тих часів, коли „Сокол“, визначним змугагнот стук-пук, а тоді студентом університету Остапом Олесницьким, який завершився подружжям.

Як і в попередніх місцях „людино“, Славица гуртує своїх однокласників, спільно сходяться в домі „Січ“, роздумують, що робити, бо Червона армія вже під Вітень.

Опіка Вовсяниного і цим разом допомогла родині Мосора швидко покинути Вітень.

Родина Олесницьких у Вітні була великою і всі відійшли до Америки. Життя на новому поселенні не було легким, всі новоприбулі в той чи інший спосіб переїхали побутові труднощі. Хоч родина збільшилася до 4-ох синів, Славице не занебує свого улюбленого спорту — відбивання, має великого морального помічника в зльєнцях свого швагера інж. Адріана Лапачика. Славица знову стає діалером у спільній відбивальній літці Т-ва „Чорноморська Січ“. Змагання — радість від усіх.

Хоч воєнна буре нависла, молоді жила своїм планом. Дехто вибирає на

Баль дебютанток у Клівленді

Дебютантки (зліва): Лора Кокі, Марта Павлів, Катерина Голубчик, Анна Голубчик, Адріана Крайчик, Іванка Романчук, Лариса Швайгел, Лариса Полянская, Роселія Топорочик. Із ескортним буш: Джамант Новак, Юрій Федорів, Андрій Федорів, Андрій Паси, Павло Сокошай, Марко Фарін, Овєс Данік, Марко Козут і Сєтєн Літиский.

У Клівленді в суботу, 12-го лютого, пластики-сеніорки з курення „Бурверих“ влаштували баль із презентацією дебютанток. Орестра „Нові покоління“ з Торонто пригравало до танцю.

Це один з традиційних балів, який влаштовує курення „Бурверих“. Доходи з цих балів зайдуть призначені на добродійні цілі, наприклад, на Гарвардський проект „Фонд „Діти Чорнобиль“, а цього року прихід призначений на потреби Українського посольства у Вашингтоні.

Тепер куріння УПС очолює п. сен. Олена Хмілька, яка була відповідальною за проведення забави і презентації.

багато. П. життердистість впливала на їхнє, на безпосереднє оточення. Вийде чоловіком Остапом на працю до південної Арабії дозволив їй побачити інший, екзотичний світ, дозволив зустрітися з людьми, про яких знала з географії.

Поворот до Америки. По чинах працювати в бібліотеці „Скоп“. Як і давніше, вона віддала всю енергію, опікуючись членами своєї групи, а походами були це за брешкивські члени. Інтерв'ю, поміч в подолуванні різних проблем, які траплялися, не давали їй багато вільного часу для себе під час таких поїздок.

Здавалося, що Славица знайшла улюблене заняття. Подорожі, зустрічі з людьми, дуже часто з старими знайомими, безперервна зустріч з комуністичною дійсністю. Здавалося, що Славица щаслива, задоволена.

Не так судилося. Лікарська діагноза — страшна недуга. Славица, що здавала собі справу з страшною недугою, старалася жити „нормальним“ життям, нікому особливо не жалілася, заборонила своїм близьким розповідати про свій безнадійний стан. Ще кілька літ перед відходом у вічність у телефонічній розмові слаби голосом сказало: „Та я почувалася нормально“.

29-го вересня перестало битися серце вірної дружини, улюбленої матері, невідужливої сестри — людини зі всім шіхами провинництва, а головною доброї приятельки.

Присутність великої кількості членів родини та знайомих була дозволом любові й пошани до пок. Славице. Цей скромний пах не може дати повної характеристики Славице, людини, яка не визнавала застою, а своєю енергією і товариством заохочувала інших до праці.

Хай ця коротка згадка буде пам'яткою про Славицу, особу, з якою доводилося спільно пережити роки молодості.

Вітня її пам'яті!

ОГ — „Сокол“, Станіславів

Англомовний правничий...

(Закінчення зі стор. 2)

ний читач буде з закордонним, і в самій Україні. Все сьогодні в самому Києві лють і працюють представництва великих правничих фірм Англії, Канади, Америки. В шорічному довіднику „Мейкерс Бюлетін“ за рік 1993 ототожнюють тіть таких фірм у місті Києві, одну у Львові. Серед них такі відомі фірми як Беккері МакКензі, що крім Києва має свої біора в 31 містах на всіх континентах, фірма Томас (B. S. Tomas & Co.), що має відділення в Лондоні, Парижі, Мілані, Москві і Вашингтоні, фірма Салікс Гербельді Гайнхорн, що крім Києва діє також в Парижі, Нью Йорку, Лондоні, Москві і Варшаві. Як правило, фірми ці zatrudнюють і прибулих із-закордону та вишколених на заході юристів і місцевих юристів України. І все це, як і можна сподіватися, люди молоді: 30—40-літні. І так наприклад, в київському Юрі Беккері (МакКензі) працюють уродженці США Джек Гекко, випускник Гарвардської правничої школи, і Борис Давіда, випускник правничої школи Колумбійського університету, а в поруч них молоді юристи в Україні, випускники Київського Університету Олексій Левенев та Олександр Мартиненко.

Декі із zatrudнених у цих міжнародних правничих фірмах юристів пишуть про право України в різних закордонних виданнях, наприклад випускник Сільської правничої школи Бейт „С. Тейлор Бюлетін“ за рік 1993 автором шлої статті про право про банкове право України і приватизацію або виконавців Київського Університету Олег Батюк з фірми Селікса Герфельда, що написав кілька статей про чужоземні інвестиції і приватизацію, або згадуваний вище Борис Давіда, що є автором статей в „International Financial Law Review“ та „SEEL Survey of East European Law“. Із їхніх мов було б запитати до співпраці в новому правничому журналі, як також варто було б втягнути в коло співробітників науковців приватизації в Інституті Державного Права та Наук та тих молодих юристів в Україні, що підшукують свої кваліфікації у правничих школах Америки (а все і так!).

Хочемо вірити, що „Ukrainian Legal and Economic Bulletin“ перебере початкові труднощі, що втрамтяться і вперше на справжній правничий журнал. Довго пора! Бейт собі за приклад від сусідів. Правом Росії цікавилися англійці і такій, наприклад, англомовний журнал як „Russian Politics and Law“ виходить і редагується в Америці. Але в інших країнах розуміють, що зайнятися з потреба стимулювати і поглибити, бо це приносить реальні наслідки в інвестиціях, сприяє ростові економіки, промуває шлях для наукових досліджень. В Угорщині англомовний журнал „Hungarian Law review“ почали видавати ще 1961 року, „Bulletin of Czechoslovak Law“ існував від 1960 р., а в Польщі нещодавно (1990 року) з ініціативи науковців Ягеллонського університету, почали видавати спеціалізований щорічник трудового права — „Yearbook of Polish Labour Law and Social Policy“.

„Ukrainian Legal and Economic Bulletin“ як (білінгвально) англо-український журнал, що зацікавляє Науку та тих членів ПЕРУ або Американської Торговельної Палати в Україні, коштує 225 доларів в рік, для бібліотек і неприбуткових установ — 120 в рік. В справах журналу в Америці можна звертатися на телефон ПЕРУ в Кембрідж: (617) 496-8816 (факс) (617) 495-1635.

